

Rozmluvy o životě 11

Michail Veličko

kandidát ekonomických věd.

Video s českými titulky: [ZDE](#)

OBSAH: Celosvětové dějiny ve světle abrahámských náboženství | Judaismus | Křesťanství | Islám |

Přibrzdění biblického projektu (Čingischán, nástup kapitalismu a závody ve spotřebě)

M.V.: Ta věc s Gorbačovem vůbec není tak jednoduchá. Když jednou **Michail Sergejevič Gorbačov** vystupoval na jedné ze stranických sešlostí, tak se odchýlil od připraveného textu a začal mluvit vlastními slovy. To co z něho tenkrát přitom jeho vystoupení vypadlo, je možné tlumočit asi takto: „*Nám zde podsouvají různé papíry, ve kterých píšou, že přestavba prý není sovětským projektem, že jde o objednávku CIA apod.*“ V podstatě se pokusil o vyvrácení této skutečnosti. Pokud je mi známo, tak této věci předcházelo toto: Akademie věd se rozhodla provést diskuzi na téma: „Jaká by měla být věda“. Připravil odpověď k tomuto bodu dal Vladimir Ivanovič Zubov — tedy námět na diskusi. Takže byl sestaven článek pod názvem: „*Proč potřebujeme vědu?*“, jehož větší část byla poté zveřejněna v časopise Mladá garda s titulkem: „*Konceptuální moc: mýtus nebo realita?*“

Když byly tyto materiály hotovy, nechal je Zubov odvézt k Alferovovi, který se právě chystal do Moskvy a vzal je sebou. Dostaly se do rukou tehdejšímu prezidentovi Akademie věd SSSR. Kdo to tenkrát byl? Marčuk. A Marčuk tehdy bydlel s Gorbačovem ve stejné vládní vile, takže se stalo, že se ty materiály dostaly k Marčukovi, kde se s nimi seznámil Gorbačov, který k němu zašel. Bylo v nich přímo uvedeno: „*Takže pánové, direktiva Rady národní bezpečnosti 20/1 ze dne 18. srpna 1948 a všechno, co se děje při přestavbě, ukazuje na to, že to probíhá přesně podle ní*“ [ve smyslu: je plněn Dullesův plán]. A to způsobilo tu hysterickou reakci Gorbačova na tribuně v kongresovém paláci.

Celosvětové dějiny ve světle abrahámských náboženství

Dobře, vrátíme se k našemu tématu: budeme hovořit o globálním historickém procesu. Jedna z námitek k historické vědě spočívá v tom, že prakticky neexistují texty, které by po právu mohly být nazvány „*Celosvětové dějiny*“, kde by byla uvedena nějakým způsobem chronologie, paralelní dějiny různých regionálních civilizací, různých států a procesy jejich vzájemné interakce. Proto se u našich současníků skutečnost, že **Pythagoras a Ezdráš** žili ve stejné době, a že se navíc podle některých zdrojů spolu stýkali... Pythagora znají všichni – viz Pythagorova věta — a Ezdráš byl jedním ze starozákonních proroků. Tedy tato skutečnost vyvolává údiv. Způsob, jakým jsou vykládány dějiny různých národů, ve většině případů formuje naši představu stylem, že existuje mnoho různých glóbů: glóbus starověkého Řecka, glóbus starověkého Egypta, glóbus starověkého Říma. Ovšem skutečnost, že vše probíhalo na jedné a té samé planetě — že se ty civilizace nacházely ve vzájemné interakci — o tom ve většině případů texty napsané historiky žádnou představu nedávají.

Druhá skutečnost spočívá v tom, že dějiny psali ve většině případů buď svěští lidé, tedy fakticky ateisté, otevření ateisté anebo ateisté jiného ražení. Tedy ateisté, kteří ztotožňovali náboženství s rituály (*přijaté v té či oné konfesi*). Jenže rituály a náboženství jsou dvě různé věci:

a) **náboženství**, jako vzájemné spojení duše člověka s Bohem, je jevem vnitřním a hluboce osobním, a

b) **rituály** jsou veřejným konáním (podřízeným určitým cílům) a jsou jedním z faktorů sociální organizace.

Proto to také vypadalo tak, že dokonce i v dobách, kdy se ve školách vyučovalo náboženství, byly svaté dějiny samostatné a dějiny Ruska, dějiny Evropy, starověkého Řecka a světa byly také tak nějak samostatné. Takže teze, že „*Bůh je stvořitel a všemohoucí*“, nebyla žádným způsobem potvrzena něčím, co by se gymnazista nebo student mohl dozvědět z té či oné učebnice dějepisu, neboť s koncem epochy proroků vše končilo. A dále už se lidstvo jakoby rozvíjelo v automatickém režimu bez Boží účasti.

Jenže realita je přesto taková, že pokud uznáme, že Bůh je všemocný a není nevšimavý k tomu, co se na zemi děje, tak v dějinách musely zůstat stopy projevení jeho zájmu o to, co a jak zde probíhá. A vzhledem k tomu, že Bůh je všemocný (*což znamená, že představuje hierarchicky nejvyšší řízení*) těžko můžeme objevit tyto stopy, pokud nemáme představu o řízení. A když takovou představu o řízení máme, tak co pak? Potom to vypadá tak, že pokud se nějaká společnost řídí sama a řídí se sama způsobem vedoucím k realizaci cílů božího úmyslu, tak neexistuje důvod, aby nějakým zjevným způsobem zasahoval do života této společnosti. Ať její život pokračuje dál svým během.

Ale pokud je něco „špatně“, a to „špatně“ je velice podstatné, tak potom má určitě smysl této společnosti účelově předat nějaké informace, které by jí umožnily dostat se ze slepé uličky svého vývoje a vrátit své směřování k cílům božího úmyslu, k vývoji v rámci božího úmyslu. Proto je z hlediska teorie řízení otázka formování tří světových Abrahámovských náboženství otázkou obzvláště důležitou. Otázkou klíčovou pro pochopení toho, co se ve světě děje po dobu minimálně asi tří a půl tisíce let.

Judaismus

Pokud se podíváme na dějiny starověkého Egypta, tak ten úmysl s výkupem světa na základě „*monopolu na lichvu*“ sotva mohl, mírně řečeno, zůstat pro Nejvyššího tajemstvím. Nemohlo to pro něj být tajemstvím. Ten úmysl musel být určitým způsobem podrobován profylaxi — pokud chápeme a uznáváme tu skutečnost, že Nejvyšší není bezúčastný k tomu, co se na zemi děje.

Pokud se podíváme do bible například na **historku s Josefem**, jak ho bratři prodali do Egypta do otroctví, a on tam poté udělal kariéru. Tak kdybychom to postavení, kterého dosáhl, porovnali s hierarchií v Sovětském svazu, tak byl na úrovni například předsedy státní plánovací komise, nebo předsedy vlády, protože do jeho kompetencí spadaly otázky řízení egyptské ekonomiky. A dále vyvstává otázka interpretace těch svědectví o jeho činnosti, které se k nám z různých zdrojů dostaly. V podstatě, pokud budeme vycházet z toho, že civilizační rozvoj je založen na kolektivní práci a odborné specializaci, tak *to, co dělal Josef v Egyptě, bylo zavedením státního vlastnictví výrobních prostředků*. Fakticky se jednalo o to, aby byl vytvořen jednotný systém řízení egyptského národního hospodářství, kde další etapou byla transformace egyptského způsobu života — její vnitřní sociální hierarchie jako otrokářské společnosti — do normálních lidských vztahů, kdy jsou postavení ve funkci a osobní důstojnost dvě rozdílné věci. A člověka si váží za to, že je člověkem a ne za to, že plní nějaké obzvláště důležité povinnosti a všichni ostatní lidé jsou na něm proto závislí.

A dále se výklady začínají lišit, protože pokud se podíváme do bible, tak Josef *zemřel v pozhnaném věku obklopený láskou a úctou*. Pokud se podíváme do koránu, tak tam je konec Josefova života charakterizován slovy „*zahynul*“, což znamená, že jeho smrt přirozená nebyla.

Po uplynutí nějaké doby se objevuje **Mojžíš**: A zase je tu mezi biblí a koránem nesoulad, protože podle bible bylo Mojžíšovi navrženo, aby předal faraónovi určité informace na téma: „*Osvobod' můj národ*“, jenže faraona Bůh navedl, aby to odmítl, což mělo být příčinou trestu v podobě deseti ran egyptských.

V koránu je popsána stejná situace jenže jinak. Faraon je slovy charakterizován tak, že se odklonil od božího úmyslu a Mojžíš dostal za úkol jít k němu a moudře s ním promluvit s předpokladem, že faraón možná dostane rozum a začne se chovat náležitým způsobem.

A dále opět začínají neshody mezi verzí bible a koránu, protože podle koránu, když se Mojžíš zjevil před faraonem, tak ho část hierarchie starověkého egyptského žrečstva uznala za následovníka Josefova díla, za božího posla a postavila se na jeho stranu. Na což Faraon odpověděl: „*Vy jste ho uznali bez mého vědomí a v Egyptě není jiných bohů kromě mě*“. A až poté přišel trest v podobě deseti egyptských ran.

Dále: pokud provedeme analýzu toho, co se dělo v průběhu čtyřicetiletého bloudění starověkých židů v poušti, tak to vůbec nevypadá tak, jak se to v biblické kultuře tradičně interpretuje. Neboť pokud se podíváme na to, co se uchovalo v biblických textech, tak na první straně bible vydané Moskevským patriarchátem s požehnáním patriarchy Moskvy a celé Rusi, najdeme na první stránce poznámku. Je to text v hranatých závorkách doplněný do textu kánonu podle Septuaginty (*Septuaginta je překlad sedmdesáti překladatelů ze starozidovského do starořeckého jazyka, který byl sepsán ve třetím století před naším letopočtem*). Pokud existují doplňky ke kánonu podle Septuaginty, tak je to důsledkem toho, že když byl kánon sestavován, bylo z něho něco vyškrtnuto. Takže tu máme otázku analýzy nesouladů „*vyškrtnuto*“ a „*nevyškrtnuto*“.

Jednou z epizod je vzpoura kvůli zlatému teleti, ke které došlo za nepřítomnosti Mojžíše. V té době však již byli Mojžíšovi chráněnci celý rok v poušti, základy věrouky byly předány, a tak začala být aktuální otázka odchodu z pouště. Došlo tedy ke vzpouře. Korán charakterizuje tuto vzpouru slovy: „*Máme strach jít do země zaslíbené, protože tam žijí krutí lidé. Mojžíši, běž tam se svým Bohem sám — a my zůstaneme tady*.“ To znamená, že šlo o přímý odklon od navrhované mise.

A dále, pokud podle biblických textů provedeme analýzu toho, co se dělo po dobu 40-ti let v Sinajské poušti, tak získáme takový dojem, že před tou vzpourou tam byl jeden Mojžíš, který učil jedno, a po vzpouře se tam objevil jiný Mojžíš, který učil něco úplně jiného. A tato dvě učení neměla nic společného.

Jednou z nejvýraznějších epizod je ta, která souvisí s měděným hadem. Tento obraz visí i v ruském muzeu a nazývá se „*Měděný had*“. Podstata příběhu: lidé se opět začali chovat špatně, takže na ně Bůh seslal hady a spásou mělo být vztyčení modly hada a klanění se jí. Pojďte bez jakéhokoli kličkování a používání vybroušené logiky porovnat tuto epizodu s přímým přikázáním „*Neučiniš sobě modly; Nebudeš se klanět jinému kromě Boha*“. Vždyť z logiky věcí, pokud bychom postupovali podle toho, co říkal Mojžíš před vzpourou se zlatým teletem, tak by to doporučení mělo být jiné. Nebylo zapotřebí zadávat kovoliticům nebo jiným řemeslníkům úkol vyrobit toho měděného hada. Stačilo, aby se lidé jednoduše upřímně pomodlili k Bohu, a poprosili ho, aby vyřešil všechny problémy k jejich dobru svou mocí Nejvyššího, aby tedy hadi zmizeli a hadí rány a kousnutí byly vyléčeny. Nicméně bylo jim navrženo vztyčit hada a klanět se mu v rozporu s přikázáním „*neučiniš sobě modlu*“. Proč tomu tak bylo?

Dále se v knize „Číslo/Numeri“ (v hlavě 14, která pojednává o potlačení vzpoury se zlatým teletem) dozvíme následující: „do země zaslíbené nedojdou dospělí, kteří odešli z Egypta, dostanou se tam pouze děti mladší 7 let¹ a ti, kdo se narodí v poušti“. A dále následuje vysvětlení: „nerozlišující co znamená dobro a co zlo“². Ta slova o tom, že se tam dostanou ti, kteří „nerozlišují co je dobro a co zlo“ teď v kánonu chybí. Byla však obnovena v textu vydaném Moskevským patriarchátem podle Septuaginty.

A teď se pojd'te podívat na těch čtyřicet let: za tuto dobu do života vstupují dvě aktivní pokolení. Pokud ta doba — jak nás přesvědčují — byla potřebná k tomu, aby byl z nových pokolení vykořeněn duch otroctví, tak v logice věci by tato ušlechtilá pedagogická zkušenost měla být zevrubně vyložena v knize. Kvůli tomu, aby se duch otroctví v budoucnosti neobnovoval a byl zaručeně vykořeňován. Ale duch otroctví a otázka toho, že do země zaslíbené dojdou lidé nerozlišující dobro a zlo, spolu těsně souvisejí. Proč?

Protože pokud od společnosti izolujeme (*třeba v poušti*) nějakou velkou skupinu lidí a zbavíme je nutnosti tvořivě pracovat a budeme je ideologicky zpracovávat, tak v nich můžeme zformovat představu dobra a zla, která se bude kardinálně lišit od představ přirozenou cestou vytvářených a udržovaných ve všech kulturách, které vedou přirozený způsob života (*což znamená, že: pracují, sami vychovávají své děti a vychovávají je k práci*). Vzniká tak dojem, že nutnost odstranit slova obnovená podle Septuaginty, byla vyvolána tím, že pohlaváři projektu ukrývali fakt první zkušenosti (*v historii naší současné civilizace*) masové zombifikace obyvatelstva, s následnou fixací výsledku na osnově genetického mechanismu.

Je tu ještě jeden zajímavý moment: Obřízku je předepsáno provádět sedmý nebo osmý den po narození. Stoupenci *východních učení o čakrách* trvají na tom, že čakry se aktivují postupně — od nejnižších k nejvyšším — v prvních dvou týdnech života novorozence. To znamená, že šok z obřízky spadá přesně do toho období, kdy vyšší čakry, které jsou odpovědné za vyšší duchovnost, lásku, srdečnost a intelektuální činnost, nebyly dosud aktivovány. Provedení obřízky sedmý nebo osmý den tedy narušuje proces aktivizace těchto energeticko-informačních center biopolí člověka.

První otázkou tedy je: K čemu to bylo zapotřebí? A druhou otázkou je, že pokud se podíváte, co se o tom píše na internetu, tak zjistíte, že obřízka není povinná pro představitele rodu Levi. Pokud se kurátoři projektu ze žrečestva starověkého Egypta osobně zúčastnili samotného projektu a byli přítomni mezi jeho nositeli, tak je jasné, že pro ně nemělo smysl se mrzačit a snižovat tak svůj potenciál intelektuální činnosti. Abychom pochopili, k čemu při obřízce dochází, stačí si položit otázku: Nač je vůbec ta předkožka potřebná? Problém spočívá v tom, že mnohé mozkové struktury jsou polyfunkční. To znamená, že v jedněch režimech fungování organismu zpracovávají informační toky přicházející z jedněch receptorů a v jiných režimech fungování organismu zpracovávají informační toky přicházející z jiných receptorů.

V podstatě, pokud tam ta předkožka není, tak... Na žaludu penisu je soustředěno velké množství receptorů, a když je žalud chráněn předkožkou, tak ta předkožka, která je vůči němu relativně nehybná, nuluje signál, který může z těchto receptorů přicházet. Jedná se svým způsobem o spínač informačních toků. Normálně by žalud měl být obnažen pouze při provádění hygieny a při pohlavním aktu. Pokud je obnažen neustále, tak samozřejmě veškerý tok impulsů, který přichází ze žaludu, blokuje možnost fungování mozkových struktur

¹ Tady bude asi chyba. I v Septuagintě se píše mladší než 20 let [Numeri 14:29]. - pozn. překl.

² V Septuagintě je opravdu verš celý, včetně těchto slov [Numeri 14:23] - pozn. překl.

zaměřených na obsluhu nějakých jiných informačních toků. Pokud to vyjádříme hrubě a na tvrdo, tak po obřízce je hlava neustále přeplněna... Asi sami uhadnete čím. Takže takový bude výsledek, pokud se na to podíváte z pozic znalostí moderní vědy a porovnáte tyto znalosti s tím, co je uvedeno v Bibli.

Proto, když v programu „Zdraví“ dělají show a napodobují obřízku rolákem svetrů (*přetaženým přes hlavu*) a vyprávějí o kladném přínosu obřízky, tak se člověk se zdravým rozumem musí ptát, jak vůbec mohla ta moderátorka programu, doktorka lékařských věd a profesorka, jak vůbec dokázala udělat zápočet nebo zkoušku z neurofyzologie? Protože každý profesionální doktor musí porozumět všemu, o čem jsem zde posledních několik minut mluvil v souvislosti s následky obřízky. Nicméně obřízka je propagována a v USA mnozí (*kteří ani nepatří k těm konfesím, kde je obřízka rituální povinností*) svým dětem nechávají ihned dělat obřízku a jsou přesvědčeni, že to bude mít na fyziologii jejich organismu blahodárný vliv. A to navzdory tomu, že jeden z křesťanských apokryfů zvěstuje, že když se Krista na obřízku zeptali, tak odpověděl: „*Pokud by byla prospěšná, tak by chlapce Bůh stvořil obřezanými již v útrokách jejich matky*“.

Zde je i odpověď na otázku, na kterou jeden z akademiků vyžadoval odpověď od Lysenka: „*Proč, pokud se změny dají geneticky zafixovat, není geneticky zafixována obřízka, a každý nově narozený žid musí být obřezán?*“ Odpověď je v tom, že obřízka není pro rozvoj lidského organismu prospěšná. Kromě toho byly obřízkou řešeny ještě některé jiné úkoly — věc se má tak, že na žaludu (kromě receptorů) existují ještě i žlázy, které vyměšují speciální sekrety. Tyto sekrety muži vnímají na nevědomé úrovni jako důvod k agresii — jde o konkurenci samců v boji o samičku. Když dochází k obřízce, tak žlázy již nepracují s takovou intenzitou a vnitřní sociální napětí se ve společnosti čistě nevědomě snižuje díky tomu, že nejsou přijímány určité dráždící vjemy z okolního prostředí.

Ve výsledku po 40 letech bloudění tedy v podstatě vyšla z pouště kultura, která se — mírně řečeno — poněkud lišila od ostatních kultur v otázkách rozlišování dobra a zla, čehož bylo dosaženo zcela účelově. Kultura se (dále) rozvíjela určitým způsobem. Uvnitř se přece jen formovaly tendence, aby přestala být kulturou orientovanou k nastolení jediné neomezené světovlády jménem boha. Konkrétně je to možné vyčíst z obsahu textů v Šalamounově *Knize moudrosti*. Šalamounův bůh je hodný bůh, který učí moudrosti. Není mstivý, je to osvícenec. *Knih moudrosti* je opět text vyloučený z kánonu Bible, která je v Rusku šířena všemožnými západními kazateli tu část s *Knihou moudrosti* neobsahuje.

Křesťanství

Nicméně kultura se přesto nerozvíjela tak, jak bylo třeba, přičemž se nerozvíjela ani tak, aby to odpovídalo hledisku božího záměru, ani hledisku těch, kteří si naplánovali projekt na výkup světa prostřednictvím monopolu na lichvu. Archeologové našli Svitky od Mrtvého moře, které vyprávějí o životě Kumránské komunity. Svitky jsou datovány do prvního, druhého století před naším letopočtem podle tradiční chronologie. To znamená, že se jedná o dobu sto, dvě stě let před příchodem Krista a jeho působení. Jeden ze zdrojů, který vypráví o obsahu těchto svitků, informuje o organizaci komunity a jejím životě: prý přišel učitel spravedlnosti, který všechny učil, jak mají žít a zlý žrec ho poslal do jiného světa. Učitel se však jisto jistě vrátí a na zemi zavládne spravedlnost. A po dobu než se vrátí, má svého zástupce v osobě hlavy komunity a jeho dvanácti pomocníků. Pokud tento děj vytrhneme z chronologie, tak získáme učení římské katolické církve v jeho čisté podobě a celou strukturu vyššího administrativního aparátu římskokatolické církve: papež plus enkláva dvanácti kardinálů jenom s jiným pojmenováním.

Dobře, uběhne nějaký čas a objevuje se — Kristus. Realita je taková, že všeobecně přístupné a masové učení křesťanských církví neobsahuje jedinou myšlenku, nebo větu vyřčenou Kristem. Protože symbol víry, takzvaná modlitba víry, je krátkým výkladem toho učení, které bylo zformované v Kumránské komunitě, podle kterého žila Kumránská komunita přibližně sto, dvě sta let před příchodem Krista. Pouze je najednou připisováno osobě Krista. Všechno to v podstatě připomíná jednu z variant učení světového zákulisí na téma: „*příchod dalšího zástupce božího na zemi, jeho neutralizace a odstranění jeho učení z kultury společnosti*“.

Dále vzniká další otázka: *Nový zákon* — je dílo pod názvem „Evangelium“ od čtyř evangelistů plus Skutky apoštolů a některé další texty. Takže otázka zní: „*Pokud byl Ježíš učitelem, tak něčemu lidem učil a mělo by tedy být nějak srozumitelně vyloženo, co kázal přímo Ježíš a žádné čtyři biografické zprávy o jeho životě a působení*“. Pokud použijeme terminologii tajných služeb, tak jakési „*operativní zprávy*“ o osobě vystupující pod jménem Ježíš Kristus. V podstatě zjistíme, že pokud se pokusíme dát dohromady Kristovo učení z těch vět, které Nový zákon přece jenom uvádí, získáme učení, které nemá vůbec nic společného s učením církví zaštiťujících se jeho jménem, protože všechno začíná slovy: „*Zákon a proroci až do Jana; od té chvíle je zvěstováno Království boží (na Zemi) a každý (svým) úsilím vstupuje do něho*“. **To znamená, že od začátku se jednalo o vybudování Království božího na Zemi úsilím samotných lidí vedených Bohem.** Učení o tom, že Království boží na zemi bude předcházet soudnému dni, všechny křesťanské církve prohlásily za kacířství, které úspěšně potlačily ještě v prvním tisíciletí. Řecky se tomu říká *chiliasmus* a latinsky *milenarismus*. Oba názvy jsou odvozeny od slova tisíc, protože podle víry těchto kacířů bude na Zemi nastoleno *Království boží*, které tu bude trvat tisíc let a teprve potom nastoupí *soudný den*.

Pokud se podíváme na obsah tohoto kacířského učení z pozice, že Bůh není bezúčastný a lidstvo se od katastrofy (*kteří zničila minulou civilizaci z doby před potopou*) vyvíjí k nějakému ideálu, tak je pochopitelné, že když lidstvo přestane být stádem jakýchsi lidoopů a zombií žijících pod nadvládou démonů, tak nastoupí kvalitativně jiná civilizace, ve které bude *diktát svědomí* normou a všichni v ní tedy budou svobodní. Kde svobodná vůle každého bude doplňovat svobodnou vůli všech ostatních a bude možné to nazvat *Královstvím božím* na zemi. Až taková civilizace prokáže, že opravdu vznikla a může stabilně existovat v návaznosti pokolení, tak bude (*z řídicího hlediska*) shrnutí konečných výsledků vývoje lidstva odůvodněno, protože poté musí následovat nějaká jiná epocha s jinými cíli a smyslem života všech jednotlivých lidí a lidstva jako celku.

Pokud se podíváme na modlitbu „*Otčenáš*“, tak jde také o kacířskou modlitbu (*tedy chiliasmus a milenarismus*) protože slova „*bud' vůle tvá i na Zemi, jako je v Nebi*“ vypovídají o tom samém — že Království boží na zemi musí být nastoleno úsilím samotných lidí pod božím vedením. Nicméně pro křesťanské církve je to po dobu 2000 let kacířství. A to, co oni nazývají křesťanstvím, je v historické realitě učením Kumránské komunity, která existovala sto, dvě stě let před příchodem Krista na tento svět.

My však přece jenom vycházíme z toho, že se před 13 000 lety zhroutila minulá civilizace kvůli své nepravděpodobnosti, a že tato civilizace začala být budována fakticky od stádia úplného divoštství. Předkládáme jednu z koncepcí dějin, kterou má každý právo buď přijmout nebo odmítnout, nebo pomocí důkazů vyvrátit. Zatím ji však vykládáme tak, jak ji my sami vidíme.

Dále: uplyne několik století a objeví se Korán. Mezi Koránem a Biblí je mnoho nesouladů, o některých z nich jsem již mluvil, protože verze událostí podle Koránu se zdaleka ne vždy shoduje se starozákonní verzí, a v řadě případů usvědčuje starozákonní verzi z nepravověrnosti. V aspektu sociologie korán také bibli za pravdu nedává, protože lichvářství je v něm charakterizováno jako druh satanismu. Proto mír, nebo jakákoliv spolupráce na principu vzájemné výhodnosti mezi koránskou a biblickou civilizací v podstatě nemůže existovat. Protože dokud je pro Západ lichvářství životní normou a motorem ekonomického progresu, tak pro muslimské civilizace je lichvářství druhem satanismu, což je klíčem k pochopení toho, proč Ajatolláh Chomejní charakterizoval Spojené státy jako velkého ďábla.

Dále tu máme další odlišnosti. Korán se s biblí rozchází i v bohosloveckých otázkách. Tak především korán odmítá dogma o Trojici. Mluvím o tom prostě jako o faktu, protože dogma o Trojici Kristus v přímé formě v novozákonních textech nikde nehlásá. Vlastně vzniklo na základě výkladu textů Nového zákona a někteří historici se domnívají, že bylo s konečnou platností zformováno až ve 4.století našeho letopočtu. To je jedna z věcí, kvůli které budou muslimská a křesťanská kultura v otázkách bohoslovectví vždy v neshodě, i když v otázkách mravně etického charakteru a v otázkách sociální organizace mají koránské náboženství a to, co je považováno za normu pravoslavnou církví, mnoho společného. Skrývá se v tom také odpověď na otázku, proč na ruském území muslimové a pravoslavní žili po staletí v míru a nacházeli možnosti pro svou spolupráci, kterou úspěšně realizovali po dobu mnohých staletí.

Dále tu máme další případ, který se neshoduje s biblickou ani s křesťanskou verzí. Korán přímo říká, že Ježíš nebyl ukřižován, že jeho nanebevstoupení předešlo jeho ukřižování. Biblické texty v jejich historické podobě jsou takové, že zpochybnit a vyvrátit toto tvrzení koránu není možné bez toho, aby to nevedlo k závěrům, že v určitých situacích jsou modlitby prázdnými slovy a v určitých situacích prázdnými slovy nejsou.

Věc se má tak, že v Šalamounově Knize moudrosti je uvedeno, že přijde někdo, koho budou nazývat *synem božím*. V Šalamounově Knize moudrosti ta slova nejsou napsána s velkými písmeny, protože církev je nespojuje s Kristem. A v ústní řeči se malá a velká písmena nerozlišují, jsou to prostě zvuky a slova. Takže se tam objevila slova **syn boží** a Kniha moudrosti vypráví o jeho osudu, že bude velice dobrotivý, bude učit lidi, ale mocní tohoto světa, kteří budou chtít vyzkoušet jeho mírnost, a také z důvodu, že jeho učení bude odhalovat jejich nepravověrnost, se rozhodnou nechat ho nespravedlivě a krutě popravit. Následují slova: „*Tak to vymysleli, ale zmýlili se, neboť jejich zloba je zaslepila; Nepoznali boží tajemství;*“

Pokud neodmítneme, že korán je zjevením, a uznáme ho za poselství adresované každému z nás, tak uvidíme, že svědectví koránu o tom, že nanebevstoupení předešlo jeho ukřižování potvrzuje i Nový zákon. Je tam potvrzeno nepřímě. Předtím, než byl uvězněn, Ježíš v Getsemanské zahradě vyzýval apoštoly, aby se modlili společně s ním a přitom je varoval: „*Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení.*“ Takže pokud bychom věřili slovům Krista, tak to vypadá tak, že pokud by se společně s ním apoštolové modlili, měli bychom právo věřit každému jejich následujícímu slovu. Jenže pokud je Kristus zastal dřímající a nemodlící se, tak to znamená, že se apoštolové, kteří se nemodlili, od Krista odvrátili a nic je nemohlo ochránit před tím, aby se stali obětmi pokušení, před kterým je Kristus varoval. Takže všechna svědectví apoštolů o tom, co bylo potom, mohou být přijata pouze v případě, že bude odvrhnuто jako neadekvátní — varování Krista ohledně modlení, když vyzýval apoštoly, aby se modlili. Takže slova koránu, že nanebevstoupení předešlo jeho ukřižování a

všichni, kteří ho viděli, se stali oběťmi masové halucinace, vysvětlují slova Šalamounovy Knihy moudrosti: „*Tak to vymysleli, ale zmylili se, neboť jejich zloba je zaslepila; Nepoznali boží tajemství;*“

Dále je to tak, že pokud budeme analyzovat Korán, tak se jedná o vícevrstevné sdělení:

1. je tam to, co je adresováno osobně Mohamedovi a netýká se nikoho jiného kromě něho (*může to být zajímavé pouze v historickém aspektu*).
2. V koránu je dále to, co je adresováno současníkům Mohameda a jeho krajanům, soukmenovcům. Je to určeno jim, aby se korán mohl uplatnit v kultuře té společnosti se všemi jejími nectnostmi.
3. A je tam to, co je adresováno všem lidem pro všechny časy nezávisle na tom, jak a k jakému národu patří.

Chápete? Nemluvíme o tom, že všichni musí chodit do mešity, a to z jednoduchého důvodu, že korán sám sebe charakterizuje jako „*arabský zákoník*“, což znamená, že pro ty, kteří nepatří k Arabům, je určený pro informaci, k rozmyšlení, ale určitě ne k tomu, aby stavěli mešity, bořili chrámy, zaváděli muslimské rituály nebo něco podobného.

V Koránu je přímo řečeno: „*Nebudiž žádného donucování v náboženství.*“ To znamená, že princip svobody svědomí je deklarován otevřeně. V koránu se praví, že *lidé nesmí nad sebou mít jiného pána kromě Boha*. Takže korán v těchto slovech popírá oprávněnost existence všech vnitřně sociálních osobnostních hierarchií. Korán vybízí, *aby v každé společnosti byla komunita vyzývající k dobrému, prikazující vhodné a zakazující zavrženíhodné*. Pokud to porovnáme s dějinami, tak je v koránu popisována předkřesťanská Rus, ve které byla mravně a eticky jednotná společnost, a kde žrečská vnitřně sociální vyšší moc byla přístupná všem.

Korán však na rozdíl od bible neobsahuje koncepcí globalizace připravené k použití. Obsahuje však vše nezbytné k tomu, aby přemýšlející dobří lidé mohli rozvinout koncepci globalizace, která by byla alternativní k biblické koncepci výkupu světa (*se všemi jeho obyvateli a majetkem*) prostřednictvím lichvy. Přičemž pokud se podíváme na vztah koránského učení k nevěřícím, tak je svou podstatou osvícenské. Přiznává lidem právo na ty chyby, které zdědili z kultur svých předků, ale zavazuje je přemýšlet a přijít k pravověrnosti nezávisle na svém původu a ostatně i náboženské příslušnosti. Všechny námitky k náboženství před vznikem koránu se redukuje na to, že *rabinát utajil část toho, co bylo předáno Mojžíšovi, že to před lidmi skryl*. Je to potvrzeno jak historicky, tak i v textech. Křesťanství je vyčítáno vytvoření *dogmatu o Trojici* a odchýlení se od Kristova učení. Pokud Kristus kázal, že Království boží na zemi musí být vybudováno úsilím samotných lidí, tak je toto obvinění v koránu také potvrzeno.

A dále to vypadá tak, že islám ve své historické podobě nerealizoval ty ideály, které mu byly prostřednictvím Mohameda předány, neboť se stal davo-“elitářskou“ kulturou a diktatura svědomí v něm byla zaměněna diktaturou šarije a diktaturou rituálu. Takový je tedy vzájemný vztah těchto třech světových náboženství.

[Příbrzdění biblického projektu](#)

Dále, pokud budeme hovořit o dějinách jako takových, jak probíhaly, tak zjistíme, že Evropané se velice zlobí na Čingischána. Realita je ovšem taková, že *Čingischán hrubou vojenskou silou zablokoval postup biblického projektu na několik století*. Islám také zablokoval, ale trochu jinak.

Díky tomu, že byl postup biblického projektu příbrzděn, došlo k tomu, že se hrozba globální biosféricko sociální ekologické krize stala reálnou, protože ta *expanze se nestihla ukončit v*

globálním měřítku v té epoše, kdy v základě civilizace ležela **biogenní energie**. A jakmile začala být **technogenní energie** využívána v technologiích, došlo k bouřlivému rozvoji chemie a dopadlo to tak, že technika a technologie začaly předbíhat mravně etický vývoj lidstva a představovat hrozbu pro budoucí civilizace, jak v aspektu vojenské hrozby, tak i v aspektu zničení biosféry planety díky závodům ve spotřebě, ve kterých se zbytečně plýtvá jak přírodními statky, tak i výrobními silami lidstva.

V této souvislosti si opět dovolím citovat korán, neboť je to případné: „*Marnotratníci jsou Satanovi/d'áblovi bratři.*“ Jedná se tedy o charakteristiku západní civilizace, ve které jsou **závody ve spotřebě** smyslem její ekonomické činnosti. Nejedná se o uspokojení potřeb lidí v harmonii s biosférou, ale o závody ve spotřebě. Obyčejných lidí se ani teď takové problémy globálního charakteru nedotýkají, ale ve všech epochách si ti, kteří řídili průběh globálního biblického projektu, tak či onak vytyčovali úkoly, jak je realizovat pro sebe bezpečným způsobem, protože pokud se zhroutí biosféra, tak v jejím zbytku nezbyde pro druh Homo sapiens místo.

Američané (například) provedli experiment pod názvem [Biosféra-2](#), při kterém vyrobili hermetický blok o objemu okolo 200 000 m³. Jednalo se o plochu velikosti hektaru s výškou přibližně 20 metrů. Vytvořili tam umělou biocenózu, ve které byla jak vodní, tak suchozemská složka. Umístili tam skupinu vědců a předpokladem bylo, že vše bude stabilně cirkulovat v uzavřeném koloběhu bez látkové výměny s okolním prostředím. Objevila se jim tam plíseň a biosféra začala přicházet o kyslík. Když koncentrace kyslíku dosáhla takové úrovně, jaká je ve výšce 3500 metrů, začali mít vědci bolesti hlavy. Potom jim tam něco ze zvířectva zdechlo a bylo nutné tu skupinu vědců zásobovat kyslíkem a potravinami z vnějšku. Pokud tedy interpretujeme tento experiment a jeho výsledky, tak Američané vytvořili model závěrečné fáze globální ekologické krize. S podmínkou, že dovolíme, aby došla až do této fáze.

Pokud budeme hovořit o závodech ve spotřebě, tak v předkapitalistické epoše je brzdilo stavovsko-kastovní zřízení. Ve všech společnostech to tedy fungovalo tak, že pokud člověk náležel k určité sociální vrstvě, tak měl právo na určitou vyšší spotřebu v porovnání s představiteli jiných, hierarchicky nižších sociálních vrstev. Například v Ruském impériu kupec třetí gildy neměl výjezdní právo a právo postavit si takový dům, na jaké měli právo kupci druhé a první gildy. Pokud jste chtěli žít podle standardů pro druhou nebo první gildu, museli jste se do ní zapsat a platit daně v souladu se svým postavením a cestovat tak, jak jenom jim bylo povoleno.

A co dělal Robin Hood? Zabíjel královské jeleny, aby nakrmil své stoupence. Víte, královský jelen nebyl biologický název, tenkrát takové klasifikace neexistovaly. Slovo královský poukazovalo na vlastníka toho jelena. Znamenalo to, že lovit ho smí pouze král a ti, které na svůj lov přizve. V Anglii byl za královskou rybu považován také jeseter. Pokud jste ho chytili a s přáteli snědli, tak jste se dopustili zločinu proti koruně. Takto to fungovalo všude. A toto **stavovské zřízení opravdu brzdilo ty závody ve spotřebě**, čímž zajišťovalo stabilitu biosféry a bránilo rozvoji biosféricko sociální ekologické krizi.

Jakmile nastoupil **kapitalismus**, tak stavovsko-kastovní zřízení (*svými standardy spotřeby*) přestalo závody ve spotřebě brzdit. Poté, kdy energetický potenciál technosféry na bázi technogenní energie začal narůstat v podstatě exponenciální řadou, začaly stejně rychle růst i *výrobní možnosti*. Vzhledem k tomu, že výroba není v kapitalismu orientována na uspokojování potřeb, ale na zisk, vede to k tomu, že pokud nasytíte trh, tak musíte kapitál

převést do jiných sfér, kde je zpravidla všechno také již obsazené a existuje práh kapitalizace, který umožňuje vstoupit do jiné podnikatelské oblasti, protože pokud tento práh nedokážete překonat, tak nedokážete zvládnout konkurenci na startovací etapě.

Hrozba globální biosféricko ekologické krize začala být reálná. A jedním z jejích aspektů není biologie ani biocenóza, jsou to vnitřní sociální vztahy. Když se v oficiálních dokumentech Spojených států z 19. století píše, že lidé musí umírat kvůli tomu, aby se průmysl mohl rozvíjet, tak je to ukazatelem, že toto zřízení generuje *sociální napětí*, které musí být nějakým způsobem odstraněno. Aby se nějak to sociální napětí odstranilo, objevili se **utopičtí socialisté**, kteří řekli, že lidé musí žít v komunitách, a jejich potřeby musí být rozumně omezeny a tak dále a tak podobně. No a objevilo se přání realizovat ty nápady v praxi. Na Západě se o to utopičtí socialisté pokoušeli sami a u nás se toho ujal sám báťuška car. U nás to byly vojenské osady z epochy Arakčejeva. Arakčajev je organizoval na příkaz vlády imperátora, který si nastudoval utopické socialisty. Nic dobrého z toho nevzešlo. Výsledkem byly pouze kasárny a vzpoury.

Zkušenosti utopických socialistů se na Západě také rozhodli přehodnotit a výsledkem byl vznik marxismu. Co vyhlašuje **marxismus**? Vyhlašuje v podstatě to samé co bible. Pouze pokud bible vyhlašuje otrokářský systém v globálním měřítku jménem Boha, tak marxismus v daném případě prohlašuje, že žádné otrokářství, že žádný Bůh není a nebude, že komunismus je společenstvím lidí, a že svoboda je poznání nutnosti. Poznanou nutností se rozumí znalost zákonů přírody, které podmiňují život lidstva. A **socialismus** znamená neexistenci soukromého vlastnictví výrobních prostředků, jako zdroje vykořisťování člověka člověkem.

A pokud se blíže podíváme na marxismus, tak ano, ideály socialismu jsou přitažlivé. A když se podíváme na politickou ekonomii, tak, jak jsem již říkal, je marxistická politická ekonomie metrologicky neprůkazná, protože takové kategorie jako „*nezbytná pracovní doba a doba nadpráce*“, „*nezbytná práce a nadpráce*“, „*nezbytný produkt a nadprodukt*“ existují pouze v nedokonalé představivosti marxistů, kteří mají od dob Atlantidy pravou hemisféru potlačenou a díky tomu nedokáží pochopit tu skutečnost, že se za těmito pojmy neukrývají žádné reálné jevy. Stejně jako za slovy marxismu o tom, že se v procesu svého fungování cena přenáší z výrobního prostředku na produkci.

Přenos ceny je účetní operace, která je podřízena platné právní úpravě o finanční hospodářské činnosti v aspektu amortizačních odpisů. Žádné reálné jevy se za těmito procesy neukrývají. Pokud je tedy politická ekonomie marxismu metrologicky neprůkazná, tak není možné na jejím základě plánovitě řídit hospodářství státu. Takže leninský aforismus: *Socialismus, to je evidence a kontrola* — se také ukázal být metrologicky neprůkazným. Dále, pokud se podíváme na sovětskou historii, tak to vypadalo tak, že čím více byl marxista uvědomělý, tím více měl šanci ocitnout se ve Stalinových dobách v GULAGu, kde bylo i určité množství duchovních. Marxisté se tam dostali kvůli metrologické neprůkaznosti politické ekonomie marxismu, která neumožňuje plánovitě řídit ekonomiku. A řízení ekonomiky za SSSR mimo marxismus probíhalo na základě zdravého rozumu a přímé řídicí činnosti.

A proč se do GULAGu dostávali duchovní?

Bylo to proto, že se ukázali být těmi na konci řady. Biblický projekt byl ve své konfesní verzi sňat z programu dne a oni mu zůstali věrní. Vzhledem k tomu, že společnosti přinášeli pouze systém vykořisťování člověka člověkem (*což neodpovídalo deklaracím marxismu*), museli si to zodpovědět a zodpovídali si to v GULAGu. Díky metrologické neprůkaznosti politické

ekonomie a díky záměně dialektiky (jako umění) jakousi logikou (filozofií), se marxismus stal světovou tváří stejného biblického projektu. Neboť pokud osvojení marxismu neposkytuje takové vědomosti, jaké jsou nezbytné k tomu, aby se společnost dokázala sama řídit, tak nemůže být taková společnost suverénní ani svobodná. Je odsouzena stát se rukojmím těch sil, které znají reálné zákony, kterým je podřízen život lidských společností a to jak sociokulturní, tak i biologické. Rukojmím těch sil, které vědí jak řídit ekonomiku. Proto také, dokud jim to vyhovovalo, ekonomika Sovětského svazu vzkvétala a tempa jejího rozvoje byly podle hodnocení západních ekonomů mimořádně vysoké. A když jim to vyhovovat přestalo, tak Sovětský svaz pomalu a nepozorovaně dostali do stagnace a krize. Ekonomická věda nerozvíjela vnímání a chápání světa v aspektu problémů řízení ekonomiky. Pouze citovala usnesení, přijatá na dalších plenárních schůzích a sjezdech a opisovala ze západních ekonomických časopisů modely a teorie, které se určitým způsobem pokoušela adaptovat na sovětskou realitu.

Pokud však popisujete modely, které jsou určeny k řešení úkolů stability ve smyslu předvídatelnosti v **jejich** ekonomickém systému, tak dříve či později přijdete k závěru: *musíme změnit celý **náš** systém.* Změnili tedy ten systém. Také tu vzniká otázka: A proč? Protože poté, kdy Stalin ve své práci „*Ekonomické problémy socialismu v SSSR*“ odsoudil marxismus ke smrti (*když odhalil metrologickou neprůkaznost jeho politické ekonomie*), vyvstala otázka: *co udělat dříve?* Tuto otázku se pokoušeli řešit i dříve, protože úkolem marxismu bylo pohřbit kapitalismus na základě liberálně tržního ekonomického modelu v globálním měřítku a marxismus ten úkol v podstatě zvládal. Protože fakticky do dvacátého sjezdu neměla sovětská rozvědka problém s verbováním inteligence z druhé strany. Protože ti lidé tam sloužili z ideových důvodů, neboť si uvědomovali nectnosti kapitalismu a viděli v Sovětském svazu alternativu, dokonce i při těch chybách a zlořádech, které tu byly.

To znamená, že tato 3. priorita zobecněných prostředků řízení pracovala nejenom proti Rusku, ale i proti Západu. Ale současně s tím vznikla **hrozba globální války, přičemž již s použitím jaderných zbraní.** Což by ve své podstatě znamenalo zkázu lidstva a rozumní lidé si to uvědomovali ještě předtím, než byla „*jaderná zima*“ vymodelována matematicky. Einstein přece, když se ho zeptali:

„*Jaké zbraně budou použity ve 3. světové válce?*“

ne náhodou odpověděl:

„*Ve třetí nevím, ale ve čtvrté to budou luky a šípy.*“

Asi od dvacátých let (20. století), poté, kdy byl Západ svědkem hrůz občanské války v Rusku, vyvstala otázka o **konvergenci** dvou systémů. Tedy otázka o vybudování nějakého sociálního systému, který by byl oproštěn od nectností kapitalismu a disponoval výhodami socialismu bez chyb, ke kterým došlo v Sovětském svazu, přičemž s uplatněním těch výhod, které měl Západ. Máme důvody se domnívat, že Stalin a Roosevelt měli ohledně této věci nějakou dohodu. Ale protože oba z různých důvodů nezemřeli přirozenou cestou, tak tu zůstala ta konfrontace dvou systémů, přičemž tu zůstala v režimu tupého automatismu dvou biorobotů, kteří se nedokáží dostat ze svých programů na nějakou vyšší úroveň.

Vyvstal tedy problém, jak odstranit tu konfrontaci a realizovat teorii konvergence. Soudě podle toho, k čemu došlo, byla odpověď následující:

— *demonтуjeme socialismus,*

— *nebudeme vyhlašovat žádnou ideologii, prostě budeme malými krůčky postupovat tak, aby se v kapitalistické ekonomice začalo s určitým plánováním,*

— *budeme rozvíjet zákonodárství směrem k utlumení závodů ve spotřebě,*

— vytvoříme sociální stát, kde by byla zajištěna spotřebitelská práva, a sociální napětí bylo minimální. Něco jako socialismus podle švédského vzoru.

Ale vzhledem k tomu, že **liberalismus** je živá věcička, tak nepřijal demontáž Sovětského svazu jako 1. etapu realizace koncepce konvergence dvou systémů, ale jako své vítězství, tak byly za 20 let pro liberalismus připraveny jiné systémy. Vzhledem k tomu, že se ho nepovedlo demontovat sociokulturními nástroji, bylo řešeno ho demontovat podlomením jeho biologických základů.

Proto je na Západě normou užívání narkotik. To, že tam již školáci užívají **psychotropní látky**, je také normou. **Homosexualita** jako prostředek pro snižování porodnosti a jeden z generátorů další biologické degenerace, je kultovní věcí. A proč? Aby ta biomasa, která se nachází ve státech, kde je kultura vybudována na principech buržoazního liberalismu, byla nahrazena biomasou nesoucí jinou kulturu. Aby dále v mezích této kultury byla modifikována globální kultura lidstva tak, aby se povedlo zkrotit ty závody ve spotřebě a mohl být přece jenom realizován systém, ve kterém by se realizoval mechanismus ideálního otroctví. *Kdy otroci nejsou svobodní, drou se jako mezci, ale přitom jsou přesvědčeni, že jsou svobodní.* Přesně tak, jak napsal Goethe, že *nejhorší otroctví je to, kdy si otrok neuvědomuje svoji nesvobodu.*

V kultuře je vše zaměřeno na to, aby se z nově narozeného dítěte nemohl stát v mladosti nositel lidského typu struktury psychiky, nevratné lidské struktury psychiky. Zaměřeny jsou na to jak faktory předběžného potlačování možností vývoje, tak i sociokulturní faktory, které deformují osobnostní rozvoj, zavádějí ho do slepých uliček a blokuji, aby se z lidí ve společnosti stali zombie naprogramovaní kulturou. Dokud minulé epochy byly charakteristické tím, že statisticky dominantní byla zvířecí struktura psychiky se zřídka úlety k zombifikaci, démonismu a lidskosti, tak teď je vše orientováno na to, aby se struktura psychiky typu zombie stala hlavní, statisticky dominantní.

Pokud se blíže podíváme na fungování škol v západních státech, tak jejich prvním závazkem již není poskytnout znalosti, ale zformovat zákona dbalou osobnost, která se — dříve než něco udělá — obrátí buď k právníkovi, nebo k nějakému odborníkovi, který má na starosti příslušnou oblast činnosti na základě standardů schválených zákonodárnou mocí. Odchylny od standardů, nebo zákonných norem jsou zločinem. K tomu se Západ pokouší vést civilizaci.

Dále budeme hovořit o alternativách a cestách realizace těchto alternativ.

Ale pro dnešek je to v podstatě vše.